

Rovno za nosom

Vzala som si čierneho. Veľmi som ho chcela. Mal biele zuby a silné kučeravé vlasy. Nikdy som nepoznala dievča, ktoré by si vzalo cigána. A tak som bola prvá.

Každý okrem mňa vedel, že čierni smrdia celkom inak ako ostatní. Sú kyslí a štipľaví, na jazyku horkí ako mamina voňavka. Ale ja som si v jedenástich na detskom ihrisku privrela hlavu medzi hojdačku a jej konštrukciu, začula som v hlave drvivý zvuk, po ktorom sa mi zatočila hlava, a ako jahodový džem som z hojdačky zliezla na zem. Odvtedy mám nos iba na letné pehy. Pamätám si, že ako posledný som cítila cigaretový dym. Hustý a biely, ktorý sa hromadil v našej pivnici, kde som vždy utekala hneď po tom, čo rodičia dofajčili. Pálili ma z neho oči a tiekli mi slzy, rovnako ako dnes z Rolanda.

Ešte pred piatimi rokmi, keď sa každý druhý víkend vracal z vojny, čakali sme ho aj s deťmi vo vysokej tráve neďaleko autobusovej zastávky. Sedeli sme zakaždým na rovnakom mieste, no aj tak sa z nás vždy tešil rovnako. Malému Adamovi som musela držať ústa, aby nás hneď nevyzradil, no na cestu aj tak utekal ešte predtým, než nás Roland zbadal. Ako ďalšie bežalo dievča a nakoniec ja. To aby neplakala, že je posledná. Trocha krívala na ľavú nohu, no naučila sa chodiť celkom rovno, aj keď nie veľmi rýchlo. Malá dáma s dlhými žltými vlasmi, akých sa Roland v detstve nikdy nemohol dotknúť. Pobehla som a vrkoč sa mi obmotal okolo krku. Dlhé vlasy som si nechala narásť len kvôli nemu. Vrazil, že žena s krátkymi vlasmi stráca silu.

Pobozkali sme sa. Deti na nás hľadeli, vôbec si nezakrývali oči ako susedove. Bola som na ne hrdá.

Prešli sme spolu pár metrov a zabočili k mojej mame. Uvarila obed, ako každý piatok. Posadili sme sa za stôl, počas dezertu Roland na chvíľu vybehol z jedálne. Vrátil sa s malou kyticou. Keď ma bozkával, pošepol mi: „Tvár sa, že sú živé,“ a ja som sa v tom momente stala tou najlepšou herečkou na svete, aj keď som si bola istá, že mama o všetkom vedela. Lenže jej sa nikdy nikto nezavďačil. Aj preto si už po čase Roland vôbec nedával na darčekom záležať. Mojej mame podal tri ružové tulipány. Spýtala sa ho, v ktorej záhrade bol nakupovať. Roland s úsmevom dojedol zákusok a odišli sme.

Po piatich rokoch, keď sa vydala aj moja posledná spolužiačka, zistila som, že ma v mojej čiernej rodine nechali samu. Všetky si vzali vysokých opálených mužov so svetlými očami. A ja som sa každé ráno budila v uhoľnej bani s malým čiernym uhlom vedľa seba.

Po desiatich rokoch, keď opäť začiatkom apríla prišla jar a všetko bolo nasiaknuté hlinou a nedočkavou trávou, chcel Roland nadránom opäť fárať, ale predtým dokorán otvoril okno. Dnu zasvietilo slnko a od nôh sa mi po nočnej košeli vyšplhalo až ku krku. Roland mi košeľu stiahol z pliec a mojím prsiam vypichol čiernymi palcami oči. Zľakla som sa. Boli príliš biele na to, aby sa ich Roland dotýkal. Vytiahla som si košeľu až po nos a bežala deťom natrieť na raňajky maslový chlieb.

Odvtedy som si už podprsenku nevyzliekala ani v noci. Iba vtedy, keď som sa šla umyť, no aj vtedy som za sebou dvakrát skontrolovala zámok, aby za mnou Roland náhodou neprišiel. Raz mi bolo v noci tak úzko, že som dokonca v noci bežala k svojej mame. Po ceste som sa však potkla o odpílenú jabloňovú haluz.

K mame som nedošla. Roland sa v noci zobudil, a keď ma nenašiel vedľa seba, šiel ma hľadať. Prehodil si ma cez plece a odniesol spať do postele. Dokonca mi do rána zašil dieru na košeli. Bola som špinavá a doudieraná. Kým Roland na raňajky chystal volské oká, vošla som do kúpeľne. Skontrolovala som, či som za sebou zamkla, opatrne som si vyzliekla podprsenku a vliezla pod vodu.

Celý deň som zostala doma. Poobede ma prišla pozrieť mama. Na nočnom stolíku zbadala hustý skorocelový čaj, naklonila sa nado mňa a spýtala sa, či som bola u doktora.

„Ešte stále fajčíš?“

„Nie,“ zaklamala.

Cítila som dym, hustý a biely, ako v rodičovskej pivnici. Vstala som z postele a otvorila okná. Čosi ma štekľilo v nose, vysmrkala som celý balík vreckoviek. Až keď som nos ponorila do koša na bielizeň, zistila som, z čoho mi v nose tak nepríjemne iskrí.

Deti sa vrátili o druhej. Nemohla som ich ani objať. Po každom úsmeve mi nepríjemne trhalo kútikmi ako zo slanej kávy. Celé poobedie som presedela pred domom. Vyhrievala som sa tam na slnku so susedovou mačkou, ktorá príjemne priadla.

O ôsmej, keď som deti predčasne uložila do postele, vybrala som sa na detské ihrisko. Najlepšie by bolo, ak by som sa domov vrátila do hodiny, nech ma Roland nemusí opäť hľadať.

Ria Gehrerová
Dežerice 360
957 03 Bánovce nad Bebravou 3

Univerzita Komenského
v Bratislave
Filozofická fakulta
Katedra žurnalistiky
1. ročník bc.